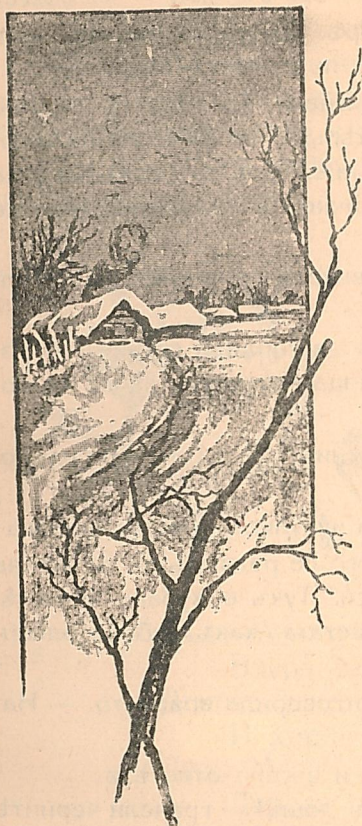

СНѢЖИНКИ.

Бѣли хубави снѣжинки —
 Чисти и сребристи,
 На дружинки
 И саминки —
 Кой ви прати
 Тѣй крилати
 Отъ небето —
 Вишинето —
 Да летите, —
 Дни тегловни
 И грижовни
 До вѣстите? . .
 — Ний сме скрѣжени сълзици
 Чисти и лжчисти,
 На войници —
 Мжченици,
 Въ боя славенъ
 И неравенъ
 Що паднаха
 И — умряха
 За земята
 Родна, бѣдна —
 Ненагледна
 Майка свята . . .

Вуйчо Ваню.

ЗИМНИТЪ СЪНИЩА НА ВРАБЧЕТО.

(Гледай началната картина)

Дошла зима. Полето се покрило съсъ снѣгъ, рѣките
 замръзнали. Нѣмало ни мухи, ни комари, ни пеперуди, нито
 майски бръмбари, — всички измръзли. Таралежътъ и гуще-
 ритъ спѣли дълбокъ зименъ сънъ. Жабитъ се настанили на
 зимни квартири по дъното на блатото. Тѣ се заврѣли дъл-
 боко въ тинята и рѣшили да стоятъ тамъ цѣла зима. И на
 птицитъ, които останали да зимуваатъ, не било злѣ.

Вранитъ всѣка вечеръ се събирали въ гората и грачели
 тѣй силно, че се чували надалече. Чучулигата и кълвачътъ